

overordentlig stor Betydning, og selvfølgelig er de, der bor i Asaa, og Fabrikken o. s. v. i betydelig Grad interesserede i, om Banen bliver bygget eller ej. Men det, der for mig, — og jeg tror ogsaa for største Delen af Tingets Medlemmer — er det afgørende i denne Sag, er, at Asaabanen er vedtaget ved Jernbaneloven af 1908, og at alle de Forudsætninger, som skulde opfyldes i Henhold til Jernbaneloven, er opfyldte. Det vilde være ganske forkasteligt, forekommer det mig, at indføre en ny Praksis, ved hvilken man ved at stemme en saadan formel Anmærkning ud som den, der er indsat af Ministeren, ganske kunde forhindre, at Banen bliver bygget. En saadan Praksis vilde jeg nødig være med til at etablere i dette Ting, og jeg tror, ingen er tjent med, at det sker. Jeg vil ogsaa se, at det sker, inden jeg tror det.

Jeg skal ligesom ved anden Behandling anbefale at stemme Ændringsforslaget ned.

Hans Nielsen (Skanderborg Amts 1ste Valgkreds): Jeg vil gerne takke den højtærede Minister og den meget ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) for de velvillige Udtalelser, de fremsatte vedrørende Ordningen af Banegaardsspørgsmaalet i Horsens. Den ærede Ordfører fremkom imidlertid med en Udtalelse, som kan misforstaas, idet han henstillede til Ministeren, at han ikke skulde forhaste sig med Ordningen af dette Spørgsmaal. I denne Udtalelse kunde der jo tilsyneladende ligge en Opfordring til Ministeren om at udsætte Sagens Afgørelse. Det vil jeg imidlertid ikke tro, den ærede Ordfører har ment, da han sikkert lige saa godt som jeg ved, at Forholdene derovre er saaledes, at de bør ordnes, saa snart ske kan, og jeg vil derfor, idet jeg takker Ministeren for hans Udtalelser, udtale Haabet om, at han vil fremme denne Sag, saa hurtigt som det kan lade sig gøre.

J. Andersen: I Anledning af Spørgsmaalet om Udvidelse af Brønderslev Station udtalte den højtærede Minister, at Brønderslev krængte mindre til Udvidelse end mange andre Stationer. Jeg tror, Brønderslev Station trænger i saa høj Grad som nogen, men det er muligt, det ikke lader sig gøre i næste Regnskabsaar at foretage den nødvendige Udvidelse. Jeg ved, at der

er planlagt en lille Udvidelse, som skulde koste 20,000 Kr., og som skulde bestaa i en delvis Ombygning af Stationsbygningen og en Restaurering af visse Dele deraf, men jeg vil meget bede den højtærede Minister om at spare disse 20,000 Kr., for det vil i Løbet af ganske kort Tid vise sig, at de er fuldkommen spildte; der kan nemlig ikke paa den Plads, hvor Bygningen nu ligger, bygges en tidssvarende Banegaard, saaledes som Forholdene paa Stedet kræver det. En Ombygning af den nuværende Banegaard vil medføre Vanskeligheder med at faa Spornettet til at ligge rigtigt, saa man bliver fri for at rangere over Gadelinien. Derfor vil jeg som sagt bede den højtærede Minister om at spare disse 20,000 Kr. og lægge nogle andre Tusind Kr. til, saaledes at Udvidelsen kan blive virkelig effektiv.

Med Hensyn til den højtærede Ministers Udtalelse angaaende Asaa-Banen, skal jeg bemærke, at den højtærede Minister i høj Grad har misforstaaet mig, naar han siger, jeg har villet insinuere, at Ministeren tog Standpunkt ud fra personlige Hensyn. Naar Ministeren faar at se i Risgdagstidenden, hvad jeg har sagt, vil han opdage, at det er det stik modsatte, nemlig at jeg vilde sænke min Kaarde for Ministeren, fordi hans Stilling viser, at han ikke har taget Valghensyn. Den højtærede Minister udtalte, at Banen staar i Jernbaneloven. Ja, det er rigtigt, den staar der, og der kan den saa udmærket godt faa Lov til at blive staaende, selv om vi vedtager den foreslaede Ændring; naar Banen bliver staaende i Jernbaneloven, kan den bygges, naar den paagældende Kommune, der er interesseret i den, vil have den.

Den ærede Minister sagde dernæst, at Generalforsamlingen har vedtaget at give Bemyndigelsen. Det er ogsaa rigtigt. Men jeg har tidligere oplyst, hvorledes det forholder sig hermed. Kommunerne vidste, da de valgte Repræsentanter til Generalforsamlingen, ikke, at der skulde forhandles om denne Sag og havde derfor ikke Lejlighed til forud for Generalforsamlingen at tage Stilling dertil. Og endelig blev Sagen paa selve Generalforsamlingen forelagt dem saaledes, at de ikke forstod den. Saa saare de opdagede, hvad de var gaaede med til, indkaldte de til en ny Generalforsamling for at faa den tidligere Beslutning annulleret,